

Aleksis K – viikonvaihte

Lumipolitiikkaa

Surullisen kuuluisa ilmastonmuutos on ehtinyt niin pitkälle, että talven olemassaolo pääsi unohtumaan. Nyt talvi on kuitenkin tullut, ja kaikki ovat hätää kärsimässä. Varsinkin nuoret ja eteläsuomalaiset, mutta myös monet täysipäiset, ihmettelevät tumput suorina kinoksissa, mitä tämä on ja mitä tässä pitäisi tehdä. Nokkelimmat ovat ymmärtäneet ottaa lumikolat esille, mutta osa kansasta on ehtinyt lahjoittaa ne jo pois, vietäviksi Afrikan köyhille, joilla raukoilla on kuulemma vielä vähemmän lumilapioita kuin meillä.

Onneksi tiedotusvälineissä jaksetaan päivästä ja tunnista toiseen kertoa, miten lumen kanssa tulee menetellä, ja lisäksi viranomaiset käyvät noukkimassa lumenluojia, jotka ovat kiipeilleet katoille väärällä tavalla.

Näillä hätäaputoimilla ehkä jotenkin selviämme ensi kesään, mutta selvää on, että maassamme tarvitaan pitkäjänteisempää lumipolitiikkaa, joka muuten on jyrkästi erotettava lumepolitiikasta.

Koulutuksestahan kaikki tietysti alkaa. Kun koululaisten ei enää tarvitse hiihtää kouluun kinosten taakse, vaan taksi hakee jo sadan metrin päähän, luontainen lumen taju saattaa jäädä puutteelliseksi. Sen takia esimerkiksi rippileirien yhteydessä kesäisin on syytä järjestää myös lumikursseja, ja lunta pitää ottaa opetusvälineeksi heti syksyllä, jotta se ei sitten talvella yllätä. Nykyaikaisella jäähdystekniikalla on helppo säilöä esimerkiksi lumipallovarasto, jolla havainto-opetus voidaan aloittaa jo elokuussa iloisella lumisodalla. Saman tien voidaan hoitaa myös pakkaskestävyysoppi sulkemalla oppilaat vuoron perään tunniksi pakastimeen, johon on tehty pieni henkireikä. Sitten kun oikeaa lunta tulee, käytännön opetusta hiihtotunneilla, ja teoriapuolella aloitetaan kelinvalitusoppi ja valmennusrahanmanguntatiede.

Myös rakenteellisia muutoksia tarvitaan tulevia talvia varten. Niiden suunta on jo nyt kenen tahansa nähtävissä: voimavaroja täytyy siirtää talviurheilusta talviliikenteeseen. Suomalaisten menestys Vancouverissa on ollut sitä luokkaa, että sen takia ei maahamme tarvita enää yhtä ainoaa hyppymäkien tuulensuojaa eikä hiihtoputkea. Eihän noista ole apua ollut. Sen sijaan samaan aikaan koko suomalainen rautatiekalusto makaa mahona hangessa ja lentokoneistakin puolet. Salpausselän ja muiden hyppymäkien tuulensuojat sopivat sellaisinaan kiitoratojen varrelle varmistamaan turvallisia nousuja ja laskuja.

Maan alla kulkevalla metrolienteellä ei tietävästi ole ollut suuria lumiongelmia, ja jopa VR pystyy liikennöimään mainiosti Pöytävuoren tunnelissa, jos vain sinne asti pääsee. Miksei siis oteta valtion haltuun myös kaiken maailman hiihtoputket ja sijoiteta niitä rautateille, pahimmista pyrypaikoista alkaen?

Urheilusta löytyy apu myös siihen ongelmaan, että rakennukset romahtelevat liian lumen painosta. Asia on helposti korjattavissa, kun maan lukuisat jäähallit ja kaiken maailman monitoimiareenat otetaan vihdoinkin hyötykäyttöön ja siirretään ne romahtamisvaarassa olevien rakennusten suojaksi.

Artikkelin lähde Kaleva